Д.Д.

Наближається спогадів повінь…
В.Сосюра

Незнаний нам початок і кінець,
Не розуміємо таємну віру,
Коли життя сплітає у вінець
В незнаній черзі віру і зневіру.

На світлий день спадає чорна тінь
Зловіщих хмар, мов жалібний серпанок,
А зимну ніч, безсилу від тремтінь,
Бере в обійми полум’яний ранок.

Залізну силу, що не має меж,
Дихання Боже в сльози перетопить
І скрутить бич безжалісних пожеж
З маленьких іскор, схованих у попіл.

Так кроки — нами зв’язані навік
У Божих меж — назавжди розминулись.
Без теплих слів, без дрогнення повік
Ми попрощались десь на розі вулиць.

Але, буває, крізь вогонь межі
Минулі дні вертаються, як спогад.
Ми завтра знов не будемо чужі,
Це світлий дар приймаючи від Бога